

rok není zvláštním samostatným právem, nýbrž podstatnou součástíkou dědického práva spoludědicova, jaksi výronem tohoto práva. Nedo-
pouští-li však zákon zastavení práva dědického vůbec, jest tím vylou-
čeno i zastavení této jeho součástky. Nenabyla tudíž žalovaná banka uve-
denou již disposicí žalobcovou práva zástavního, tudíž ani práva odlu-
čovacího dle Šu 11 vyr. ř., a zaplatil-li žalobce, jak nesporno, včas kvotu,
připadající na pohledávku žalované 5.142 Kč, kterou tato k vyrovnacímu
řízení přihlásila, uhradil tím ve smyslu Šu 53 vyr. ř. celý svůj dluh a jest
proto žaloba, již se žalobce domáhá vrácení zadržného zbytku, odu-
vodněna.

Čís. 4924.

**Okolnost, že řízení o žalobě základní rozepře bylo skončeno rozsud-
kem pro zmeškání, nevylučuje obnovu řízení pro nové skutky a průvody
a má toliko ten význam, že dostavivší se strana v obnoveném řízení ne-
musí již dokazovati pravdivost svého skutkového přednesu, jež soud
položil za základ svému rozsudku pro zmeškání.**

**Obnovy dle Šu 530 čís. 7 c. ř. s. nemůže se domáhati, kdo z nedba-
losti neuplatňoval již v dřívějším sporu okolnost, tvořící základ obnovy.
Nedbalost jest spatřovati v tom, že postoupený dlužník se nepřesvědčil,
zda postupní listina jest firemně správně podepsána.**

(Rozh. ze dne 16. dubna 1925, Rv I 355/25.)

Žalobu o obnovu řízení z duvodu čís. 7 Šu 530 c. ř. s. procesní
soud první stolice zamítl, odvolací soud uznal podle ža-
loby.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

D u v o d y:

Firma M. a spol. postoupila postupní listinou ze dne 22. května
1922 svou pohledávku proti žalobci částkou 9.363 Kč 60 h žalované
bance. Postupní listina byla podepsána pouze veřejným společníkem
firmy M. a spol. A-em, ačkoliv podle společenské smlouvy bylo zapo-
třebí kolektivního podpisu dvou společníků, což bylo i patrné z obchod-
ního rejstříku. Žalobce byl o postupu vyrozuměn, vzal vyrozumění to
bez námitek na vědomí a zaplatil žalované bance na postoupenou po-
hledávku 6.000 Kč. Jelikož zbytek zaplatiti se zdráhal, byl žalován a
když se k prvnímu roku nedostavil, byl k návrhu nyní žalované banky
rozsudkem pro zmeškání ze dne 14. listopadu 1923 uznán povinným,
by jí zbytek postoupené pohledávky 3.363 Kč 60 h s příslušnými úroky
a útratami zaplatil. Žalobce domáhá se obnovy tohoto řízení, skonče-
ného rozsudkem pro zmeškání, opíraje svou žalobu o důvod Šu 530
odstavec první čís. 7 c. ř. s. a tvrdě, že se teprve 17. ledna 1924, tedy
v jednoměsíční lhůtě Šu 534 c. ř. s. dozvěděl od Kurta M-a, že postup
byl neplatným, protože postupní listina nebyla firemně podepsána. Nelze
souhlasiti s dovoláním, že žalobce nezaviněnou neznalostí zápisu v ob-
chodním rejstříku a jeho uveřejnění (čl. 25 odstavec třetí, 46 odstavec

druhý a 115 obch. zák.) mohl by se omlouvat jen tehdy, kdyby byl prokázal okolnosti a skutky, z nichž by plynulo, že nemusel vědět o »zápisu a jeho uveřejnění«. Ale o to zde vlastně nejde. Pro nové skutky a důkazy (§ 530 odstavec první čís. 7 c. ř. s.) připouští se obnova řízení podle Šu 530 odstavec druhý c. ř. s. jen tehdy, když strana bez své viny nebyla s to, by nové skutky pokud se týče průvody přivedla k platnosti před koncem ústního jednání, po kterém byl vynesena rozsudek v první stolici. Obnovy podle Šu 530 odstavec první čís. 7 c. ř. s. nemůže se tedy domáhat, kdo z nedbalosti neuplatňoval již v dřívějším řízení okolnosti, tvořící základ obnovy. Jest proto vyloučena z tohoto mimořádného opravného prostředku strana liknavá a bezstarostná, zejména tedy strana, která, ať již po skutkové nebo po důkazní stránce, k spornému jednání náležitě se nepřipravila (úřední sbírka vídeňská čís. 633). Nezáleží proto na tom, že žalobce nevěděl o okolnosti, že firma M. a spol. znamená kolektivně, pokud se týče, že byl, jak tvrdí, mylného mínění, že stačí podpis jeden, nýbrž rozhoduje, zda o tom při náležité pečlivosti a obezřetnosti věděl, o čemž za daných okolností pochybovat nelze. Žalobcovu nedbalost sluší spatřovat již v tom, že, byv postupníkem (nyní žalovanou bankou) žalován o zaplacení zbytku postoupené pohledávky, se nepřesvědčil, zda postupní listina byla firmně podepsána, což vzhledem k veřejnosti obchodního rejstříku snadno mohl učiniti. Nelze souhlasit s odvolacím soudem, že žalobce mohl spoléhat na to, že pohledávka byla postoupena bance a že banka se přesvědčila o správnosti postupu, neboť žalovaná banka vůči žalobci k vynaložení takové pečlivosti nebyla povinna a kdo mimo závazek ať smluvní ať zákonný spoléhá na pečlivost třetí osoby, jedná toliko na vlastní nebezpečí. Při náležité opatrnosti, jakou zákon na stranách žádá, mohl tedy žalobce v základním sporu vědět, že firma znamená kolektivně, a mohl tedy v onom sporu závčas vznést i námitku neplatnosti postupu, opřenou o tuto skutečnost. Žaloba o obnovu byla proto prvním soudem zamítnuta právem. Vzhledem k velicímu předpisu Šu 530 odstavec druhý c. ř. s. se ještě podotýká, že okolnost, že základní řízení bylo skončeno rozsudkem pro zmeškání, nevylučuje obnovy řízení pro nové skutky a průvody, neboť § 530 c. ř. s. ve směru tom nerozlišuje a z povahy rozsudku pro zmeškání (§§ 396—399 c. ř. s.) to neplyne, nýbrž plyne z ní toliko, že dostavivší se strana v obnoveném řízení nemusí již dokazovat pravdivost svého skutkového přednesu, jež soud svému rozsudku pro zmeškání položil za základ.

Čís. 4925.

Otázku, do jaké výše ručí po odevzdání pozůstalosti žalovaní dědicové, přihlásivší se výmínečně, jest k námitce jich řešiti ve sporu o zaplacení pohledávky, a nikoliv teprve v řízení exekučním.

(Rozh. ze dne 16. dubna 1925, Rv I 389/25.)

Žalobě, domáhající se zaplacení pohledávky na dědicích po Josefu H-ovi, bylo oběma nižšími soudy vyhověno. Nejvyšší